

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1210/2010

z dnia 15 grudnia 2010 r.

w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art.133,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem ⁽³⁾ nakłada na instytucje kredytowe, a w granicach ich działalności gotówkowej – również na innych dostawców usług gotówkowych oraz wszelkie inne instytucje zaangażowane w obsługę i dystrybucję banknotów i monet – obowiązek zapewnienia sprawdzenia pod kątem autentyczności banknotów i monet euro, które otrzymują i zamierzają wprowadzić ponownie do obiegu oraz wykrywania podrobionych banknotów i monet.
- (2) Zalecenie Komisji 2005/504/WE z dnia 27 maja 2005 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu ⁽⁴⁾ określa zalecane praktyki dotyczące weryfikacji autentyczności monet euro i postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu. Jednak brak obowiązujących wspólnych zasad ramowych dotyczących weryfikacji autentyczności monet prowadzi do stosowania

różnych praktyk przez różne państwa członkowskie, a zatem nie może zapewnić jednolitego stopnia ochrony waluty w całej strefie euro.

- (3) W celu osiągnięcia skutecznej i jednolitej weryfikacji autentyczności monet euro w całej strefie euro niezbędne jest zatem wprowadzenie wiążących zasad wdrażania wspólnych procedur dotyczących weryfikacji autentyczności monet euro będących w obiegu oraz wdrażania mechanizmów kontroli tych procedur przez organy krajowe.
- (4) W procesie weryfikacji autentyczności powinny być również wykrywane autentyczne monety euro, które nie nadają się do obiegu. Wprowadzanie do obiegu nienadających się monet utrudnia korzystanie z nich, zwłaszcza w automatach na monety, a także może budzić u użytkowników wątpliwości co do ich autentyczności. Nienadające się monety należy wycofywać z obiegu. Wspólne wiążące zasady dla państw członkowskich są zatem niezbędne do właściwego postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu oraz zwracania równowartości tych monet.
- (5) Aby zapewnić koordynację realizacji procedur weryfikacji autentyczności, Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN), ustanowione decyzją Komisji 2005/37/WE ⁽⁵⁾, po konsultacji z zespołem ekspertów ds. fałszerstwa monet, o którym mowa w tej decyzji, powinno jeszcze określić szczegółowe wymogi dotyczące testowania oraz szkoleń w zakresie weryfikacji autentyczności, a także specyfikacje dotyczące sprawdzania monet euro nienadających się do obiegu i inne praktyczne przepisy wykonawcze.
- (6) Aby umożliwić stopniowe dostosowanie obecnych zbiorów przepisów i praktyk do przepisów niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość, w trakcie okresu przejściowego trwającego do dnia 31 grudnia 2014 r., wprowadzenia odstępstw dotyczących typów urządzeń do weryfikacji monet stosowanych do weryfikacji autentyczności monet euro i liczby tych urządzeń sprawdzanych corocznie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 z 25.11.2009, s. 6.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 września 2010 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 29 listopada 2010 r.,⁽³⁾ Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6.⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 15.7.2005, s. 60.⁽⁵⁾ Dz.U. L 19 z 21.1.2005, s. 73.

- (7) Każdy organ krajowy zajmujący się monetami euro nienadającymi się do obiegu powinny móc stosować opłatę manipulacyjną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, aby pokryć wydatki związane z tą procedurą. Opłaty manipulacyjne nie powinny być stosowane w przypadku zgłaszania małych ilości monet euro nienadających się do obiegu. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia zwolnień z opłat manipulacyjnych w przypadku osób, które ściśle współpracują z władzami w usuwaniu z obiegu podrobionych lub nienadających się monet. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania worków lub pudełek zawierających łącznie podrobione i nienadające się monety bez stosowania dodatkowej opłaty, jeżeli leży to w interesie publicznym.
- (8) Każde państwo członkowskie powinno wprowadzić sankcje stosowane w przypadku naruszeń w celu uzyskania w całej strefie euro jednolitej weryfikacji autentyczności monet euro i postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu.
- (9) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie skuteczna i jednolita weryfikacja autentyczności monet euro w całej strefie euro, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie ze względu na różne praktyki krajowe, a zatem może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa procedury niezbędne do weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „weryfikacja autentyczności monet euro” oznacza proces sprawdzenia, czy monety euro są autentyczne i nadają się do obiegu;
- b) „monety euro nienadające się do obiegu” oznacza monety euro, które są autentyczne, ale zostały odrzucone w procesie weryfikacji autentyczności lub monety euro, których wygląd uległ znacznej zmianie;

- c) „wyznaczony organ krajowy” oznacza krajowe centrum analiz monet lub inny organ wyznaczony przez właściwe państwo członkowskie;
- d) „instytucje” oznacza instytucje, o których mowa w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1338/2001, z wyjątkiem instytucji, o których mowa w tiret trzecim tego przepisu;
- e) „CCEG” (zespół ekspertów ds. fałszerstwa monet) oznacza ekspertów ds. fałszerstwa monet, o których mowa w decyzji 2005/37/WE.

ROZDZIAŁ II

WERYFIKACJA AUTENTYCZNOŚCI MONET EURO

Artykuł 3

Weryfikacja autentyczności monet euro

1. Instytucje zapewniają poddawanie monet euro, które otrzymały i które zamierzają wprowadzić ponownie do obiegu, procedurze weryfikacji autentyczności. Wypełniają one ten obowiązek:

- a) za pomocą urzędzeń do weryfikacji monet, ujętych w wykazie urzędzeń do weryfikacji monet, o którym mowa w art. 5 ust. 2; lub
- b) przy pomocy personelu wyszkolonego zgodnie z zasadami określonymi przez państwa członkowskie.

2. Po przeprowadzeniu weryfikacji autentyczności wszystkie monety, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały podrobione i monety euro nienadające się do obiegu przedkładane są wyznaczonemu organowi krajowemu.

3. Podrobione monety euro przekazane właściwym organom krajowym zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1338/2001 nie podlegają opłatom manipulacyjnym ani innym opłatom. Jeśli chodzi o monety euro nienadające się do obiegu, zastosowanie ma rozdział III niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Wymagane testy i urządzenia do weryfikacji monet

1. Przy wprowadzaniu w życie art. 3 ust. 1 lit. a), instytucje korzystają tylko z tych typów urzędzeń do weryfikacji monet, które pomyślnie przeszły test wykrywalności przeprowadzony przez wyznaczony organ krajowy lub przez ECTN i które w momencie ich zakupu były wyszczególnione na stronie internetowej, o której mowa w art. 5 ust. 2. Instytucje zapewniają regularne dostosowywanie tych urzędzeń w celu utrzymania zdolności wykrywania, z uwzględnieniem zmian wprowadzonych do wykazu, o którym mowa w art. 5 ust. 2. Test wykrywalności jest opracowywany tak, aby zagwarantować, że urządzenie do weryfikacji monet jest w stanie odrzucić znane typy podrobionych monet euro i, w ramach tego procesu, monety euro nienadające się do obiegu oraz wszelkie inne przedmioty podobne do monet, które nie są zgodne ze specyfikacją autentycznych monet euro.

2. W okresie przejściowym trwającym do dnia 31 grudnia 2014 r. państwa członkowskie mogą przewidzieć szczegółowe odstępstwa od ust. 1 zdanie pierwsze, w odniesieniu do urządzeń do weryfikacji monet, które są wykorzystywane w dniu 11 stycznia 2011 r. i które okazały się zdolne do wykrywania podrobionych monet euro, monet euro nienadających się do obiegu i innych przedmiotów podobnych do monet euro, które nie są zgodne ze specyfikacją autentycznych monet euro, nawet jeśli urządzenia te nie zostały ujęte w wykazie, o którym mowa w art. 5 ust. 2. Odstępstwa takie przyjmowane są po zasięgnięciu opinii CCEG.

Artykuł 5

Przystosowanie urządzeń do weryfikacji monet

1. Aby umożliwić producentom urządzeń do weryfikacji monet uzyskanie specyfikacji niezbędnych do przystosowania ich urządzeń, tak, aby wykrywały one podrobione monety euro, testy zgodne z art. 4 mogą zostać przeprowadzone w wyznaczonym organie krajowym, w ECTN lub – na podstawie umowy dwustronnej – w zakładzie producenta. Po pomyślnych testach urządzenia do weryfikacji monet wydawane jest sprawozdanie podsumowujące z testu wykrywalności skierowane do producenta urządzenia, wraz z kopią dla ECTN.

2. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej zbiorczy wykaz wszystkich urządzeń do weryfikacji monet, dla których ECTN otrzymało pozytywne i ważne sprawozdanie podsumowujące z testu wykrywalności lub samo sporządziło takie sprawozdanie.

Artykuł 6

Kontrole prowadzone przez państwa członkowskie

1. Państwa członkowskie wprowadzają mechanizmy kontrolne przewidziane w niniejszym artykule.

2. Państwa członkowskie przeprowadzają coroczne kontrole na miejscu w instytucjach w celu sprawdzenia, za pomocą testów wykrywalności, prawidłowości funkcjonowania reprezentatywnej liczby wykorzystywanych urządzeń do weryfikacji monet. W przypadku gdy personel instytucji ma ręcznie weryfikować autentyczność monet euro, które mają zostać ponownie wprowadzone do obiegu, państwa członkowskie uzyskują poświadczenie od tych instytucji, że ich personel został odpowiednio przeszkolony do tego celu.

3. Liczba urządzeń do weryfikacji monet, które mają być sprawdzone corocznie w każdym państwie członkowskim jest taka, by liczba monet euro weryfikowanych przez te urządzenia w danym roku stanowiła co najmniej 25 % łącznej zbiorczej liczby netto monet wyemitowanych przez dane państwo członkowskie od momentu wprowadzenia monet euro do końca poprzedniego roku. Liczbę urządzeń do weryfikacji monet, które mają być sprawdzone oblicza się na podstawie liczby trzech najwyższych nominałów monet euro przeznaczonych

do obiegu. Państwa członkowskie podejmują starania w celu zapewnienia sprawdzania urządzeń do weryfikacji monet w systemie rotacyjnym.

4. Jeżeli liczba urządzeń do weryfikacji monet, które mają być sprawdzone corocznie zgodnie z ust. 3 jest wyższa niż liczba urządzeń działających w danym państwie członkowskim, corocznie sprawdzane są wszystkie urządzenia do weryfikacji monet działające w tym państwie członkowskim.

5. W okresie przejściowym trwającym do dnia 31 grudnia 2014 r. państwa członkowskie mogą postanowić, po powiadomieniu Komisji, że liczba urządzeń do weryfikacji monet, które mają być sprawdzone corocznie ma być taka, by liczba monet euro weryfikowanych przez te urządzenia w danym roku stanowiła co najmniej 10 % łącznej zbiorczej liczby netto monet wyemitowanych przez dane państwo członkowskie od momentu wprowadzenia monet euro do końca poprzedniego roku.

6. W ramach corocznych kontroli państwa członkowskie monitorują możliwości instytucji w zakresie weryfikacji autentyczności monet euro, sprawdzając:

- a) czy istnieje pisemna strategia obejmująca instrukcje dotyczące odpowiednio wykorzystania automatycznych urządzeń do weryfikacji monet albo sortowania ręcznego;
- b) czy przydzielono odpowiednie zasoby kadrowe;
- c) czy istnieje pisemny plan konserwacji pozwalający utrzymać odpowiedni stopień wydajności urządzeń do weryfikacji monet;
- d) czy istnieją pisemne procedury przedkładania wyznaczonym organom krajowym podrobionych monet euro, monet euro nienadających się do obiegu i innych przedmiotów podobnych do monet, które nie są zgodne ze specyfikacją autentycznych monet euro; oraz
- e) czy istnieją wewnętrzne procedury kontroli opisujące zasady i częstotliwość kontroli, które mają być przeprowadzane przez instytucje w celu zapewnienia, by ich centra sortowania oraz ich personel postępowali zgodnie z instrukcjami określonymi w niniejszym ustępie.

7. W przypadku wykrycia przez państwo członkowskie niezgodności z niniejszym rozporządzeniem, instytucja, której to dotyczy, podejmuje działania na rzecz zapewnienia niezwłocznego usunięcia tej niezgodności.

Artykuł 7

Przepisy techniczne

Komisja zapewnia określenie przez ECTN – w rozsądnym terminie i po zasięgnięciu opinii CCEG – specyfikacji technicznych testu wykrywalności i innych praktycznych przepisów wykonawczych, takich jak praktyki w dziedzinie szkolenia, okres ważności sprawozdania podsumowującego z testu wykrywalności, informacje, które muszą być ujęte w wykazie, o którym mowa w art. 5 ust. 2, wytyczne dotyczące kontroli, sprawdzania i audytu prowadzonych przez państwa członkowskie, przepisów dotyczących usunięcia niezgodności, a także odpowiednie progi akceptowalności autentycznych monet.

ROZDZIAŁ III

POSTĘPOWANIE Z MONETAMI EURO NIENADAJĄCYMI SIĘ DO OBIEGU

Artykuł 8

Wycofywanie monet euro nienadających się do obiegu oraz zwrot ich równowartości

1. Państwa członkowskie wycofują z obiegu monety euro nienadające się do obiegu.

2. Państwa członkowskie zwracają równowartość monet euro nienadających się do obiegu z powodu długiego funkcjonowania w obiegu lub wypadku lub które zostały odrzucone z innych powodów w trakcie procedury weryfikacji autentyczności, albo wymieniają te monety. Państwa członkowskie mogą odmówić zwrotu równowartości monet euro nienadających się do obiegu, które zostały zmienione celowo albo w wyniku procesu, w przypadku którego można było rozsądnie przewidzieć, iż doprowadzi do zmiany wyglądu monet, z wyjątkiem zwrotu równowartości monet zbieranych na cele charytatywne, np. monet wrzucanych do fontanny.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by monety euro nienadające się do obiegu były po wycofaniu niszczone poprzez trwałą fizyczną deformację, tak, aby monety te nie mogły być ponownie wprowadzone do obiegu ani przedłożone w celu uzyskania zwrotu równowartości.

Artykuł 9

Opłaty manipulacyjne

1. Przy zwrocie równowartości lub wymianie przedłożonych monet euro nienadających się do obiegu można potrącić opłatę manipulacyjną w wysokości 5 % wartości nominalnej tych monet euro. W przypadku gdy sprawdza się cały worek lub pudełko monet euro zgodnie z art. 11 ust. 2, do opłaty manipulacyjnej można doliczyć dodatkowo 15 % opłaty od wartości nominalnej przedłożonych monet euro.

2. Państwa członkowskie mogą ustanowić ogólne lub częściowe zwolnienia z opłat manipulacyjnych, w przypadku gdy osoby fizyczne lub prawne, które przedkładają monety euro, ściśle i regularnie współpracują z wyznaczonym organem krajowym w procesie wycofywania z obiegu podrobionych

monet euro i monet euro nienadających się do obiegu lub gdy takie zwolnienia leżą w interesie publicznym.

3. Koszty transportu i koszty powiązane ponosi osoba fizyczna lub prawna, która przedkłada monety euro.

4. Bez uszczerbku dla zwolnienia przewidzianego w ust. 2, osobie fizycznej lub prawnej przedkładającej monety euro przysługuje raz w roku zwolnienie z opłaty manipulacyjnej w odniesieniu do maksymalnie jednego kilograma monet euro nienadających się do obiegu dla każdego nominału. Jeżeli limit ten zostanie przekroczony, wszystkie przedłożone monety mogą podlegać opłacie manipulacyjnej.

5. W przypadku gdy wśród przedłożonych indywidualnie monet znajdują się monety poddane działaniu substancji chemicznych lub innych niebezpiecznych substancji w takim stopniu, że mogą one stanowić zagrożenie dla zdrowia osób zajmujących się tymi monetami, opłaty pobierane zgodnie z ust. 1 uzupełniane są o dodatkową opłatę w wysokości 20 % wartości nominalnej przedłożonych monet euro.

Artykuł 10

Pakowanie monet euro nienadających się do obiegu

1. Osoba fizyczna lub prawna przedkładająca monety euro do zwrotu równowartości lub do wymiany sortuje je według nominałów w standardowych workach lub pudełkach w następujący sposób:

a) worki lub pudełka zawierają:

(i) 500 monet w przypadku nominałów 2 EUR i 1 EUR,

(ii) 1 000 monet w przypadku nominałów 0,50 EUR, 0,20 EUR i 0,10 EUR,

(iii) 2 000 monet w przypadku nominałów 0,05 EUR, 0,02 EUR i 0,01 EUR,

(iv) przy mniejszych ilościach – po 100 monet jednego nominału;

b) każdy worek lub pudełko opatrzone jest szczegółowymi informacjami określającymi osobę fizyczną lub prawną przedkładającą monety, wartość i nominał zawartych w nim monet, wagę, datę pakowania oraz numer worka lub pudełka; osoba fizyczna lub prawna przedkładająca monety dołącza również wykaz opakowań zawierający zestawienie przekazanych worków lub pudełek; w przypadku gdy monety zostały poddane działaniu substancji chemicznych lub innych niebezpiecznych substancji, do opakowań standardowych dołączana jest pisemna deklaracja szczegółowo określająca zastosowane substancje;

c) w przypadku gdy łączna liczba monet euro nienadających się do obiegu jest mniejsza, niż określono w lit. a), monety te sortuje się według nominału i można je przedkładać w opakowaniach niestandardowych.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą utrzymać inne wymogi w zakresie opakowań określone w przepisach krajowych w dniu 11 stycznia 2011 r.

Artykuł 11

Sprawdzanie monet euro nienadających się do obiegu

1. Państwa członkowskie mogą sprawdzać w następujący sposób przedłożone monety euro nienadające się do obiegu:

- a) zadeklarowaną liczbę sprawdza się poprzez zważenie każdego worka lub pudełka;
- b) autentyczność i wygląd fizyczny sprawdza się na podstawie próby stanowiącej co najmniej 10 % przedłożonych monet.

2. W przypadku wykrycia anomalii w wyniku kontroli, o których mowa w ust. 1, lub niezgodności z art. 10, sprawdza się cały worek lub pudełko.

3. Państwa członkowskie mogą odmówić przyjęcia monet euro, jeżeli przyjęcie lub weryfikacja tych monet stanowi zagrożenie dla zdrowia osób zajmujących się tymi monetami lub jeżeli naruszone są standardy pakowania i oznaczania opakowań.

Państwa członkowskie mogą przyjąć środki, jakie należy podjąć wobec osób fizycznych i prawnych, które przedłożyły monety, o których mowa w akapicie pierwszym.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 12

Składanie sprawozdań, wymiana informacji i ocena

1. Państwa członkowskie składają Komisji roczne sprawozdania z działalności w zakresie weryfikacji autentyczności monet euro. Przekazywane informacje obejmują liczbę kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 6 ust. 2 oraz liczbę sprawdzonych urządzeń do weryfikacji monet, wyniki testów, liczbę monet zweryfikowanych przez te urządzenia, liczbę przeanalizowanych monet, w odniesieniu do których istnieje podejrzenie, że zostały podrobione oraz liczbę monet euro nienadających się do obiegu, za które zwrócono równowartość, a także szczegółowe informacje dotyczące odstępstw przewidzianych w art. 4 ust. 2 lub art. 6 ust. 5.

2. Aby umożliwić państwom członkowskim monitorowanie przestrzegania przez instytucje niniejszego rozporządzenia, instytucje przynajmniej raz w roku udostępniają na żądanie państwom członkowskim co najmniej następujące informacje:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 grudnia 2010 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK

Przewodniczący

a) rodzaje i liczbę wykorzystywanych urządzeń do weryfikacji monet;

b) lokalizację każdego urządzenia do weryfikacji monet; oraz

c) liczbę weryfikowanych rocznie monet przez każde urządzenie do weryfikacji monet i według nominałów, przynajmniej dla trzech najwyższych nominałów.

3. Państwa członkowskie zapewniają dostępność – na odpowiednich stronach internetowych oraz w odpowiednich publikacjach – informacji dotyczących organów wyznaczonych do zwrotu równowartości lub do wymiany monet euro oraz zasad szczególnych, np. norm dotyczących pakowania i opłat.

4. Po przeanalizowaniu sprawozdań otrzymanych od państw członkowskich Komisja przedstawia Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu roczne sprawozdanie na temat sytuacji i wyników w dziedzinie weryfikacji autentyczności monet euro i monet euro nienadających się do obiegu.

5. Do dnia 30 czerwca 2014 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące działania i skutków niniejszego rozporządzenia. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszą wnioski ustawodawcze dotyczące wykonania w stopniu bardziej szczegółowym niniejszego rozporządzenia lub jego zmiany, w szczególności w odniesieniu do art. 6 i 8.

Artykuł 13

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r., z wyjątkiem przepisów rozdziału III, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.